

**Alocuțiunea directorului SRI, ambasador George Cristian Maior,
la lansarea cărții "Winston Churchill. Tânărul titan",
scrisă de Michael Shelde**

"George Cristian Maior: Mulțumesc și mulțumesc pentru prezență din nou. Aș vrea să reamintesc, înainte de a vorbi foarte puțin, vă promit, despre această carte și mai ales despre această personalitate deosebită a politiciii mondiale, aș vrea să reamintesc că această biografie se înscrie într-un proiect pe care, împreună cu colegi l-am demarat de ceva timp, privind încercarea de a scoate în evidență viața, activitatea, viziunea politică și strategică a unor mari personalități ale politiciii. Noi i-am spus acestei colecții, mai mult metaforic, 'O colecție despre super politică', adică politica făcută de oameni de stat care înțeleg și cântăresc foarte bine echilibrele de forțe cu care se confruntă, la un moment dat, un stat, atât în arena internațională, cât și în cea internă, reușesc să ia decizii curajoase pentru securitatea statelor lor, pentru evoluția acestor state, pentru crearea ordinii internaționale, pentru generarea păcii în relațiile internaționale, deci oameni care depășesc condiția, practic, de simplu politician, cu o retorică mai mult sau mai puțin sterilă și cu lupte, în ghilimele, fade, pe câmpul sau în câmpul politiciii și trec în această sferă a oamenilor de stat care înțeleg statul, înțeleg necesitatea (neinteligibil) pentru stat de a își proteja cetățenii, de a progresa și care își depășesc prin aceasta condiția istorică. Si, în cursul acestei serii am vorbit și am publicat biografia lui Richelieu, care a făcut din Franța o mare putere europeană, Bismarck, care a reușit să reunifice... să unifice, practic, pentru prima dată, Germania, creând o ordine europeană. Iată că, acum, vorbim de ceea ce, cred eu că, reprezintă, poate, unul dintre cei mai importanți politicieni ai secolului XX, Winston Churchill.

Dacă ar fi să aplicăm aceste concepte generale despre omul de stat, conducerea strategică a statului, cred că Churchill se potrivește cel mai bine pe tiparul omului de stat. El nu doar că a avut, la un moment dat, viziunea de a înțelege (neinteligibil) istorică în curs de pregătire în Europa, după Primul Război Mondial, prin creșterea puterii Germaniei și imediat a Germaniei naziste, un pericol pentru stabilitatea și securitatea întregului continent, dar a și avut puterea să atragă atenția propriilor concetățeni, spectrului politic din țara sa, care era extrem de neîncrezător în această viziune că, dacă nu se iau măsuri preventive, deosebite, începând cu, de exemplu, înarmarea Marii Britanii, cu refacerea unor alianțe ale Marii Britanii, cu restrângerea politiciii imperiale a Marii Britanii, deși el însuși era un imperialist și concentrarea pe problemele europene, lucrurile vor evolua în sens

catastrofic. Spunea aceste aspecte fie în discursurile sale din Parlament, unde era adesea huiduit pentru această conduită, acum, în retrospectivă strategică și chiar vizionară, o spunea în universități, unde la marea Universitate Oxford se organizau și manifestații împotriva viziunilor domniei sale, în anul '30, deci centrul de excelență și inteligență al acestui stat, o spunea în desele interviuri pe care le avea în presa britanică, fiind considerat de mass-media un soi de nebun excentric, o spunea în conversațiile pe care le avea cu diverși oameni politici din Europa, care, de asemenea, se complăceau într-o atitudine de așteptare ușor temătoare, poate, ușor delăsătoare, până când s-a ajuns la punctul tragic pe care îl știm cu toții, cel de-al Doilea Război Mondial, cel mai devastator conflict care a afectat omenirea.

Deci un om de stat care a avut viziune, putere de anticipație, forță morală și politică să meargă mai departe cu crezul său și care, din păcate, a fost confirmat de istoria tragică, din fericire a reușit, și aici trecem la revoluția lumii ulterioare, ca prim-ministru al Guvernului de război britanic, a reușit să gestioneze extraordinar această istorie cumplită pentru toate popoarele Europei și mondiale, să adune energiile unei națiuni, practic, izolate în complexul politic și militar european și internațional, să reziste unei potențiale agresiuni, inclusiv de tip terestru pe care a dejucat-o foarte bine, dar un bombardament aviatic, care a distrus sute de mii de vieți omenești și valori importante ale civilizației britanice și să iasă, în cele din urmă, învingător să aibă viziunea de a-și duce armata în alianța foarte eficientă cu armata SUA, bineînțeles, și mai departe chiar cu un inamic ideologic și existențial, e vorba de URSS. A avut această tărie să facă aceste alianțe și să câștige războiul. Este un lucru extraordinar pentru un politician care, într-adevăr, se poate numi om de stat și mai mult decât atât, ușor poate revenim în zilele noastre, a avut și viziunea să anticipeze despre ceea ce vorbeam cu domnul ministru Pașcu, cu ocazia lansării cărții sale, să anticipeze reconfigurarea terenului de confruntare și conflict din celebrul său discurs în care a vorbit de Cortina de Fier ca războiul rece. Deci a fost primul care a avut și această capacitate de a anticipa pericolul extraordinar reprezentat de așa-ziii aliați de atunci, de fapt chiar aliați, Uniunea Sovietică și ce o putea să însemne acest lucru pentru stabilitatea europeană și globală.

Din punct de vedere românesc poate, și vorbeam cu cineva înainte de lansare, nu a fost personajul cel mai fericit și trebuie să spunem acest lucru, poate chiar să îndrăznesc de la micimea mea să afirm că n-a avut viziunea strategică în ceea ce privește potențialul și importanța geopolitică a României și a Poloniei, considerând aceste două state mult prea 'nevrotice', cum le-a spus în raport de sentimentul (neinteligibil) antirusesc și nici posedând o locație strategică atât de relevant încât să încerce să negocieze în mod dur cu Stalin. Dar meritul lui este că prin definirea parametrilor în care lumea liberă lasă să se înfrunte cu marea putere sovietică,

haideți să-i dăm această, să-i spunem îngăduință istorică din partea noastră, să-i dăm meritul că totuși lupta a fost câștigată de lumea civilizată și liberă și el a fost, practic, un contributor al acestui eveniment. Ne-am bucurat și noi mult mai târziu, după multe sacrificii în 1989 de acea viziune. Dar văzând astăzi și cu acest lucru închei, vă recomand lectura cărții, văzând tot felul de declarații ale unor politicieni britanici mici, te întrebi ce ar fi spus Churchill în legătură cu astfel de viziuni și atitudini, cred că probabil le-ar fi mâncat la micul dejun. De exemplu, aș spune una din celebrele sale ziceri, domnul Pașcu a mai menționat una, el spunea așa: 'Succesul nu e final, eșecul nu e fatal, e curajul de a continua ceea ce contează', și eu cred că e foarte frumos spus pentru cei care vor să se aventureze din zona politicianului în zona oamenilor de stat, puțini, dar măcar avem asemenea pilde istorice. Mulțumesc foarte mult!"